

QUAN S'ACABA EL DINAR

Si un altre anunciava: “El cafè és a punt d’arribar”, diria: “Bé, hom es pot morir. Després de tot, hom no fa sinó morir-se. I a l’altre món, gràcies a Déu!, no es pren cafè i, per tant, no cal esperar-lo.”

THOMAS DE QUINCEY

Els últims dies d’Immanuel Kant

(traduït per Josep M. Muñoz)

—Cafè, cafè! ¿Que no ens porten el cafè?

—Volem cafè!

—¿Per què no calleu, vosaltres dos, i us espereu com fem tots? Ja el portaran, el cafè.

—Descafeïnat, perquè no ens posem nerviosos.

—A mi no m’agrada el descafeïnat. No en vull de descafeïnat.

—Tu calla, que aquí no manes.

—Cafè, cafè!

—No n’hauríem de prendre, de cafè. ¿Sabeu d’on treuen els grans? Són el fruit de l’explotació de moltes famílies. Del capitalisme salvatge. Ens hauríem de negar a beure’n, com tampoc no hauríem de beure coca-cola. És filla de l’imperialisme.

—¿Ja hi tornem?

—Una vegada, quan jo era jove, recordo que vam anar a la vetlla d’un veí del poble, ja era molt vell el mort, em sembla que passava dels noranta i tot. Doncs la seva jove va treure una cafetera fumejant de la cuina, una melita d’aquelles d’abans, amb rosca, i ens en va voler servir una tassa a cada un. Però va ensopegar i em va llançar la cafetera a sobre, em va cremar tot el braç esquerre. Mireu.

—A veure.

—Ai pobre!

—¿Et va fer mal?

—És clar que em va fer mal! Em van portar a casa del metge corrents.

—Em fa mal la panxa. Tinc caca.

—Cafè, cafè!

—A mi primer, que me’l portin a mi primer.

—Amb la meva dona ens preniem sempre un cafè amb molta crema, cada dia després de

dinar. No com aquest cafè d'aquí, que no val res de tan aigualit. Tant és que sigui descafeïnat com que no.

—Cafè, cafè!

—Sembla mentida, no la trobo a faltar gens, la meva dona. D'ençà que es va morir que visc molt més tranquil. Era un corcó, amb aquella mania que tenia per la neteja. Que si no passis per aquí que acabo de fregar, que si vigila quan et dutxis amb els pèls, que si no deixis caure les molles de pa a terra. Una gallina. Ens hauríem d'haver comprat una gallina per tenir-la al menjador i que anés picotejant tot el que em queia. Coc coc coc cooooc!

—Quiquiriquí! Quiquiriquí!

—Tinc caca.

—Cafè, cafè!

—I el tub de la pasta de dents. Quina mania amb voler que el deixés sempre tapat. Si al cap d'unes hores l'hauria de tornar a fer servir. Si és que no tenien cap lògica les seves ordres. Un corcó, ja us ho dic jo. I sempre manant i dient-me el que havia de fer i el que m'havia de posar. Un dia, per fer-la enfadar, em vaig posar un mitjó verd i un mitjó blanc. Com es va cabrejar. Es va cabrejar tant que al cap de dos dies es va morir.

La van trobar asseguda en un banc de la plaça. No va patir gens. Mira, això sí que va ser una sort, perquè si hagués patit no m'ho hauria perdonat mai. Però no, no va patir, se'n va anar sense adonar-se'n, ens va dir el metge. I jo em vaig quedar tranquil. Per fi.

—Cafè, cafè!

—Calla, collons! Que ja ho saben que han de portar aquest cafè aigualit que a tu t'agrada tant! És clar que jo també en beuré. Com que no ens donen res més.

—Abans es feia, això. Això d'anar a veure un difunt i que et servissin alguna coseta per menjar i per beure. Com un berenar. I tota la gent amb aquelles cares tan tristes.

—Cafè, cafè!

—Caca. Tinc caca.

—Quan jo era una criatura, al poble en va passar una de grossa. No tenia ni deu anys, però me'n recordo com si fos avui. Bé, no va arribar a passar, però hauria pogut passar. La imatge se'm va quedar gravada a la memòria i encara l'hi tinc. Es va morir el Socarrat. Era un home molt moreno, per això li deien així. I tenia un amic molt amic que es deia Àngel. Eren vells tots dos. L'Àngel no va voler anar a l'enterrament del seu amic,

estava molt trasbalsat es veu. I resulta que es va asseure a un banc de la plaça a esperar que passés tot. I resulta que es va morir com un pollet, assegut al banc. El vaig trobar jo, mig tombat cap a un cantó. M'hi vaig acostar, per veure si s'havia adormit, el vaig tocar al braç i llavors va caure inclinat al banc. Mig ajagut, es va quedar, amb els ulls oberts i una rialla com si hagués vist una cosa maca. Potser és maca, la mort, i es va morir quan la va veure que arribava a buscar-lo, l'Àngel. Quines coses que té la vida. Si hagués anat a l'enterament del seu amic s'hauria mort a l'església. Haurien pogut aprofitar la cerimònia, obrir el taüt i ficar-los tots dos a dins.

—Cafè, cafè!

—¿Quanta estona haurem d'esperar el cafè?

—A veure si el porteu, collons, que aquests s'estan posant tan pesats que no hi ha qui els aguanti.

—Vinga noies! Que volem el cafè!

—¿Així dieu que avui no hi ha cafè?

—Cafè, cafè!

—Caca. Ja està.